

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΤΟΥ ΔΙΑΣΗΜΟΥ

ΧΑΔΖΗ ΣΑΒΒΑ.

Ντοστούμ «Μή Χάνεσαι».

Γιάννη Καμπούρογλου γαζέτα χίτες μπέρ τερά 1) ντέ ντιαβάζω, ζέρεμ ούλα γραμμένα φιοράγκικα είναι, έγώ ντέν μπορώ νά ντιαβάσω.

Μπέρνταμ προχτές γαζέτα του ιχέρια μου πέφτει, όνομα Βυζάντιο ιγλέπω, μακαρίτη πατέρα του, Θεός σχωρέση ψυχή του, πολύ φίλο μου είχα, αίντε λέω ως ντιούμε φιοράγκο λοϊώτατο τί γράφει τά νοιώσω, ντέ τά νοιώσω. Αύτη τή φορά μεάλο τάμα Παναά έκανε, ούλα κατάλαβα, λάκιν 2) Ισταυρό μου έκανα, ιμάτζια μου ντέν πιστεβα, γαζέτα ιχέρια μου είχα γιόκσαμ κάτι άλλο πρᾶμα.

Βαί, βαί, βαί, βαί, αυτό άτρωπο ντέν είναι, γαείνταρο είναι είπα, και ντός του εφτυσα έφημερίδα, Ιστόμα μου ζόρ ζοριντάν 3) Ισάλιο ντέν έμεινε.

Βρέ κιοπόγλου κιοπέκ Καμπούρογλου, έσύ χίτες ίνσάφι ντέ κάνεις. Γαζεταδζή έγινες, Μουχαμέτι από ά. . . βα-στας τάρεφες; Έ, κέφι σου τέλει, βάστα τα ίσα με πρωί, έντεψίζ σοφτά!

Έμένα φίλοι ντικοί σου είπανε, κόνσολα Γαλάτσι ήτελες νά κάμουμε, ύπουργό ντέν έκανε, αίντε πγιά ούλο χολή είσαι, ούλο φαρμάκι φτύνεις, λυσασμένο Ισκυλλι έγινες.

Βυζάντιο λέεις έλτσή 4) κάμανε, έμένα κόνσολα γιατί ντέ κάνουνε γιά;

Ούλάν, σασκην σοφτά, έσένα κόσμο ζεβζέκη ιξέρει, ντελή φισέκι ιξέρει, τί γράφεις κουκουτσι ντέν καταλαβαίνεις, σούς! έγώ ρώτησα άτρώπους που ντικοί σου ντάσκαλοι γίνονται, άκόμα ιμιζα νά βγάνης ντέν ιξέρεις, έ! άλλάχ τζιζά βερσιν, τέτοιο άτρωπο κόνσολα γίνεται;

Έ! τί ιξέρεις ούλάν; Γλώσα γαζεταδζή σαν παστουρμά είναι, κρομίδι μπόλικο, βούτυρο μπόλικο, άλάτι μπόλικο, πιπέρι μπερί, αυγά, έσύ ντική σου γλώσα από λαπα πιό λαπα είναι, άλάτι γιόκ, 5) βούτυρο γιόκ, νερό μοναχό βέ λίγο ρίξι. Κάτε άτρωπο έσένα ντιαβάζει, τυπογράφο ταρεϊ χαρτιά σου ανάποδα τυπόνει, έτσι ούλα τά πράματα άνακατόνεϊ; άϊ μπουνταλά, γαζέτα τσορμπάς 6) είναι;

Ντιντακτιό κρυφά κρυφά πήαινε, άλφα βήτα, γκάμα ντέλτα, β, α, βα, β, ε, βε, ικεφάλι σου σπάσε νά μάτης, ύστερα κοντίλι ιχέρια σου πάρε.

Ντάσκαλο έγώ νά ήμουνα, ποντάρια σου ιφάλαγχα έβαζα, άλλη μιά φορά άτρώπους σά Βυζάντιο κιοπαρίδες νά μάτης νά βρίζης. Ούλάν, χαμάλη έσύ είσαι γιόκσαμ γαζεταδζής; Ζαναάτι 7) αν τέλης ίστé καλεμκεριά τής Πόλεως άγόρασε, ίντρόμο έβγα, πούλα.

Έγώ έσένα λυπούμαι, ζάβαλη, ιμιαλό σου κουρκοϋτι έγινε, λίγο άκόμη άρτικ λαλαγκήτα τά γίνη.

Μαζύ μου, αν τέλης, έλα, κάτε βράδου μιá μαστίχα τά πίνουμε, μπέρα μίρα, ντζαμάϊκα, γαμάϊκα, κουνιακ μουνιακ, αυτά άφηστα, ιμάγουλά σου Ιπρίστικαν, ντέ γλέπεις, χαδζή Σάββα λόγια άκουγε. Είμπα και έλάλησα, άμαρτιάν ούκ έκω.

Χαδζή Σάββα ντουλός σας.

ΚΑΘΡΕΠΤΗΣ ΣΟΥ.

Πώς ήθελα καθρέπτης σου νά ήμουνα, μικρή μου!

Καθέ στιγμή θα ήρχουσουν τρεχάτη άντικρύ μου.

Όπως και αν χτενίζουσιν, ε,τι και αν φορούσες

Αν σου πηγαίνη εύμορφα, έμένα θα ρωτούσες.

Μά ψέμματα θα σου λέγα, πώς κι' άλλη δά σου μοιάζει ...

Γιατί;—Γιά νά 'λιγότευες τό τόσο σου τό γάζι.

Αράχνη.

ΚΑΡΑΜΕΛΕΣ.

Περιπατοϋν δύο φίλοι.

— ΑΝ βρήκαμε τώρα, λέγει ο εις, κάπου έδώ μαζε-
μναις λίραις, τί θα κάναμε;

— Θα τής μοιράζαμε.

— Τής λίραις ή τής ζυλταϊς;

Συνομίλει τις μετά φίλου του όστις έκμεταλλεύεται προς
χρηματισμόν και αυτάς τας ώρας τής σχολής του.

Έπί τέλους άνυπομονήσας ο πρώτος του λέγει:

— Μά και όταν κοιμάσαι κερδίζεις παράδες;

— Όχι, αυτό τό κάμουμε όσοι παίρνουν μεγάλας προϊ-
καις* μόνον αυτοί κερδίζουν παράδες για νά κοιμῶνται.

Ηλεγχεν εις άλλον διότι πτυσθεις υπό τρίτου δέν εζή-
τησε καμμίαν ίκανοποίησιν.

Αυτός εις άπάντησιν:

— Καί μήπως ήλθε τό πτύσμα έπάνω μου;

Νομικοί συνεμελέτων.

Έρωτᾶ ο εις:

— Τι θα πη δικανική απόδειξις;

Απαντᾶ ο άλλος:

— Δοκαρίκι!

Έπρόκειτο εις τό δικαστήριον περί προτιμήσεως δύο δι-
κῶν, ών ή μία ήρίθμει όκτώ μόνον έτη, ή δέ άλλη δεκα-
οκτώ.

Ο εύφυής δικηγόρος τής τελευταίας: αΚύριοι δικασται,
λέγει, παραλείπων όλους τούς άλλους λόγους ούτινες συνη-
γοροϋν ύπερ τής προτιμήσεως τής ιδικῆς μου, σᾶς αναφέρω
ένα και μόνον. Είναι δεκαοκταέτις, σφιγῶσα* αν και
τώρα δέν τήν εκδικάσητε, θα τήν καταντήσητε γεροντο-
κόρην και τό κρέμα εις τόν λαϊμόν σας.

Οί δικασται δέν έδίστασαν νά πεισθοϋν εις τόσῳ γοη-
τευτικούς λόγους.

— Κατάλαβες τί είναι ή άκτινωτατε έλπίδαϊς του Πα-
ράσχου εις τό νέον του ποίημα;

— Έλπίδαϊς του Παράσχου . . . όπου φυτρώνουν άκτι-
νε; . . . ά! κατάλαβα, είναι έλπίδαϊς κερατωμέναις.

1) Ουδέποτε.— 2) Αλλά.— 3) Διά τής βίας.— 4) Πρέσβυς.— 5)
Δίν έχει.— 6) Σούπα.— 7) Έπάγγελμα.